

Đoàn Chính, Tiếng Hát Đó Không Còn Nữa.

Khi nghe tin anh mất, tôi không tin đó là sự thật. Anh trẻ hơn tôi, lại có vẻ mạnh khỏe hơn tôi, lẽ nào anh đi sớm thế, nhất là khi trước đây không lâu, tôi vẫn nghe anh hát: **Toàn Dân Nghe Chăng, Sơn Hà Ngụy Biển....** và giọng hát anh rất khỏe, vang lộng lộng trong căn phòng, chỗ chúng tôi tụ họp để kỷ niệm ngày quân lực mỗi năm. Năm nay, tôi sẽ không còn nghe anh hát nữa, tiếng hát đó đã về trời.

Về Đoàn Chính, tôi chỉ còn nhớ mấy chuyện:

- Thứ nhất, anh nói chuyện rất có duyên. Anh có thể làm chúng tôi cười dòn về những câu chuyện lẽ ra rất nghiêm trang, đứng đắn. Thí dụ như chuyện anh về Hội Chánh sau dịp Tết Mậu Thân. Anh kể: Khi chúng nó đẩy mình vào để chết trong Nam, ông cụ mình (Nhạc Sĩ Đoàn Chuẩn) có viết cho mình một tờ giấy, coi như một cấm nang, chỉ được mở khi đã đặt chân vào đất này. Tuân lệnh ông cụ, mình không mở ra đọc. Trận Mậu Thân, súng bắn rát quá, mình nghĩ chắc khó sống, nhớ tới lời cha dặn, mình mở cấm nang ra xem. Các anh có thể đoán xem ông cụ viết gì không?? cả một tờ giấy rất to, ông chỉ viết một câu: Vào trong Nam, con nhớ đến thăm bác Hòi. Mình nghĩ mãi, không hiểu ông Hòi là ông nào, ở đâu. Mãi sau mình suy đoán: Tên mình là Chính, ông cụ lại khuyên mình đi thăm bác Hòi. Thôi, chắc là ông cụ khuyên mình Hòi Chính đi thì thoát chết. Thế là mình ra hòi chính và được sống sót tới ngày hôm nay. Anh kể xong câu chuyện, cả bàn tiệc không ai nín được cười, và để bây giờ tôi vẫn tự hỏi không biết tấm cấm nang của nhạc sĩ Đoàn Chuẩn tặng cho người con là chuyện có thực hay anh bịa ra cho vui.
- Chuyện thứ nhì về anh Đoàn Chính là chuyện chống Cộng. Anh không bao giờ vỗ ngực tự xưng là mình chống Cộng nhưng những việc anh làm có ý nghĩa hơn nhiều. Anh hát những bài hát về người lính VNCH như bài Chiều Trên Phá Tam Giang, và anh là một trong những người hát bài hát này thành công nhất. Anh cũng hát những bài có ý nghĩa chính trị rõ rệt như Anh Là Ai của Việt Khang, anh phổ nhạc bài thơ đất Nước Minh Ngô Quá Phải Không Anh của một cô Giáo trong nước. Tuy nhiên, việc anh làm tôi thán phục là chuyện anh không hề trở về thăm lại Việt Nam, ngay cả khi cha mẹ anh qua đời. Anh nói: Chúng nó (Bạn anh) bảo cứ về đi, bảo đảm không sao. Bùi Thiện (Một Hòi Chánh khác) cũng nói thế, nhưng mình nhất định không về.
- Chuyện thứ ba là những thời gian sau này, khi đất nước có nguy cơ rơi vào tay Trung Cộng, thì anh lại chọn một bản nhạc rất có ý nghĩa để khơi động ý chí chống xâm lăng của người dân Việt Nam. Bài hát anh chọn chính là bài: Hội Nghị Diên Hồng của Lưu Hữu Phước. Mỗi khi anh cất tiếng ca, câu **Toàn Dân Nghe Chăng Sơn Hà Ngụy Biển, Hận Thù đảng đảng nên hòa hay chiến...** Tôi dám chắc việc anh chọn bài hát không phải vì lý do duy nhất là bài hát hay, mà vì lý do anh muốn nhắc nhở người nghe về thảm họa của dân tộc Việt Nam.

Tôi sẽ không viết nhiều hơn nữa về anh Đoàn Chính tuy còn nhiều chuyện đáng nói lắm – Chúng tôi hay có dịp gặp nhau vì tôi và anh đều là rể của Chính Trị Kinh Doanh Đà Lạt - vì tôi biết anh không phải là người thích được nói tới. Anh rất khiêm nhường trong đời sống hàng ngày. Tôi chỉ cảm thấy trống rỗng hơn khi tham dự những buổi Dạ Hội mà không còn được nghe những bản Quốc Ca Canada và Việt Nam Công Hòa với giọng Tenor của anh - Anh Chính ơi, anh em nhớ anh lắm.

Thân phụ anh, nhạc sĩ Đoàn Chuẩn nổi tiếng về những bài hát nói tới Mùa Thu.

Anh ra đi khi trời Montréal cũng chớm Thu.

Cái vòng Càn Khôn đã khép lại, thôi anh đi vui về. Vĩnh Biệt anh.

Trần Mộng Lâm